BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET

ÉGIGÉRŐ

2014. ŐSZ

Légy erős és bátor, ne félj, és ne rettegj!

1 Krón 22,13,b

Szeptember hónap igéje egy régi kedves emléket idézett fel bennem. Egyetemi éveink alatt egy Váchoz közeli kis faluba, Pencre jártunk ifjúsági órára. Felnőtt ifi volt, egyetemistaként a legfiatalabbak közé tartoztunk. Néhány évvel később szét is reppentünk, sokan családot alapítottak, többen messzire költöztek. Létrejött azonban egy levelezőlista, ahol nagyon sokáig tartottunk még a kapcsolatot egymás között. Az egyik lány minden levelének a végén, bármilyen témában írt, így köszönt el a többiektől: „Legyetek erős és bátor harcosok! Ne féljetek!”

A Krónikák könyve írójának bátorító szavai kerültek a levelek végére, ugyancsak bíztatásként, bátorításként, kissé mókásan, a „harcosok” szó beillesztésével. Valahányszor olvastam, aktuális volt az üzenet, hisz sosem éreztem magam elég erősnek, vagy elég bátornak, mindig volt bennem félelem és nem voltam a hitnek sem mindig kiváló harcosa. Nem vált unalmassá a levelet lezáró mondat, hisz minden élethelyzetben szükség volt rá.

A régi ifi levelezőlistájára már évek óta nem jönnek levelek. Ebben az évben azonban a tanév első hónapjának üzenete ez. Eszünkbe jutnak talán a gyermekek, diákok, akik most vegyes érzelmekkel várják az évkezdést, és bizony sok dolgozatot, feleletet, vizsgát előz majd meg félelem, rettegés. Talán a bizottság is, aki az igéket választotta, rájuk gondolt elsősorban, nekik szól a „légy erős és bátor” bízatás.

Azonban bátorításra és bíztatásra mindannyiunknak szüksége van! Nem csak diákként, de kisgyermekként, fiatal felnőttként, munkát keresőként vagy megterhelő munkát végzőként, családfenntartóként, nyugdíjasként, betegként, de még egészségesen is. Istentől és egymástól, mint keresztyén testvértől is kérhetjük, várhatjuk a bíztatást, bátorítást. Lehetünk erőforrás egymás számára! Nyáron sokat aggódtam, féltem betegeskedő szeretteimért, nagy szükségem volt arra, hogy legyenek mellettem olyan ba-

rátok, családtagok, akiknek a hitéből, szavából, bátor reménységéből erőt meríthetek. Azt hiszem ezek nélkül nem csak egyedül, de erőtlennek is éreztem volna magam.

Induljunk úgy együtt a tanévben, hogy Istentől kérjük az erőt, az áldást, de azonnal adjuk is tovább; levelek végén, búcsúzáskor, lelki beszélgetésben, baráti meghallgatásban és tanácsadásban, testvéri közösségben. És így várjuk, várhatjuk mi is viszont, itt a gyülekezetben is azt, hogy egymásban lelki támaszra, erőforrásra találunk.

Ámen.

KECZKÓ SZILVIA

***

Ruttkay Elemér (1914 – 1987)

Ruttkay Elemér 1914. június 24-én született Kassán. Gyermekéveit Lőcsén töltötte, de középiskolai tanulmányait már a Bonyhádi Evangélikus Gimnáziumban végezte. Innen került a Pécsi Erzsébet Tudományegyetem Sopronban működő Evangélikus Hittudományi Karára, 1939-ben Raffay Sándor, a Bányai Egyházkerület püspöke szentelte lelkésszé. Első szolgálati helye Raffay püspök szülővárosa, Cegléd volt, ahol életre szóló barátságot kötött parókusával, Wolf Lajossal, a későbbi Ordass Lajos püspökkel. A 40-es évek elején Budapestre került, Scholz László mellett a zuglói gyülekezet ifjúsági lelkésze lett. Itt ismerkedett meg az ifjúsági vezetőként működő Varga-lányokkal, akik közül a fiatalabbat, Máriát feleségül vette. Két gyermekük született, János és Mária. Hitoktató-evangelizáló lelkészként a mai budahegyvidéki gyülekezet területén is gyakran megfordult, ifjúsági konferenciák, evangelizációs alkalmak rendszeres szervezője és előadója volt. Rövid ideig budavári segédlelkész, 1951-től a Budahegyvidéki Lelkészi Kör segédlelkésze, közben folytatja budai óraadó hitoktatói munkáját is. 1955 júniusában a pesthidegkúti templom fölszentelése után Dezséry László püspök megbízta a fiókgyülekezet önálló gondozásával, de már egy hónappal később Budahegyvidékre helyezte.

1955. október 10-én iktatták be a budahegyvidéki gyülekezet újonnan létesített másodlelkészi tisztségébe. 1959-ben Danhauser Lászlót, a gyülekezet lelkészét politikai okokból Bakonycsernyére helyezte Vető Lajos püspök, ekkor a gyülekezet szerette volna Ruttkay Elemért lelkészévé választani, de ezt az egyházi vezetők nem engedélyezték, mert őt is megbízhatatlannak tartották.

1966-ban szörnyű tragédia érte: felesége tisztázatlan körülmények között halálos közlekedési balesetet szenvedett. 1981-ben, három évtizedes budahegyvidéki és pesthidegkúti szolgálat után, saját kérésére vonult nyugdíjba. Első unokájával még játszhatott, a többi háromban már csak a mennyekből gyönyörködhetett: 1987. november 21-én, 73 éves korában, szívinfarktusban meghalt. Nem csak tisztán hirdette Isten igéjét, de annak szellemében is élt. A gyülekezet tagjait rendszeresen látogatta, sokuknak születésnapját fejből tudta, az ünnepelteket gyakran személyesen köszöntötte. Mély hite, hivatás- és gyülekezetszeretete máig elevenen él a gyülekezet tagjaiban. Lelkipásztor volt a szó legnemesebb értelmében.

***

Molnár Lilla lelkészavatása

„Az Úr minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit”
Zsoltár 25, 10

2014. június 22.-én délután négy órára zsúfolásig megtelt a Nógrád megyei Bér község evangélikus temploma. Dr Fabiny Tamás püspök istentisztelet keretében avatta lelkésszé a huszonnyolc éves Molnár Lillát. Lilla gyakornoki évét a budahegyvidéki gyülekezetnél töltötte. Mentora Keczkó Pál volt.

Egy nagyon fiatal, pici, szép arcú, vékony hangú nő -, ez volt Lilláról az első benyomásom, amikor néhány évvel ezelőtt, mint teológus mutatkozott be a Kék Golyó utcai közösségnek. Akkor arra gondoltam, vajon ezekkel az adottságokkal meg tudja e szólítani az egybegyűlteket úgy, hogy ne csak végig üljék az istentiszteletet, hanem meg is őrizzék a szavakat. De megmaradt az emlékezetemben már ez a találkozás is, mert tudom, hogy meglepett. A saját kishitűségemmel konfrontálódtam ott, az első alkalommal.

Később hatodéves lelkészgyakornokként láttam őt újra az istentiszteleten. Ekkor már nem a saját előítéleteimmel voltam elfoglalva, hanem átadtam magamat a csodának, ami nem más, mint Isten kegyelme. Amikor a belső ember megtalálja magának a megfelelő keretet, a tehetség megnyilvánul teljes szépségében. Ez Lilla, aki ösztönösen érzi, hogy alázat és odaadás nélkül nincsen szolgálat. E hozzáállást legközelebbi találkozásunkkor a Fóti Evangélikus Kántorképző Intézetben – néhány nappal lelkésszé avatása után – magától értetődő természetességgel úgy fogalmazza meg: „El vagyok hívva”.

Életrajzából is kitűnik, hogy noha az útját formáló személyek, evangélikus szülei, Klucsik Jánosné, a néhai béri evangélikus lelkész felesége, és a helyszínek, az evangélikus gimnázium, a fóti kántorképző, és a gyakran elhangzott mondat: „Te úgyis lelkész leszel" – mind, mind egy irányba mutattak, a lelkészi pálya mellett szóló végső döntés személyes és megmásíthatatlan.

A hittan tanári munkára készülődve támadt fel benne az igény, hogy még többet halljon, és tudjon meg a teológiáról, hogy még erőteljesebben elmélyíthesse azt a tudást, amelynek ápolása a legszentebb hivatások közül való. Az evangélium ismerete és annak továbbadása, de „nem középiskolás fokon".

Noha hosszabb időt töltött az Egyesült Államokban, majd Svájcban ösztöndíjasként, ahol megvolt rá a lehetősége, hogy elveszítse a szívét, akár idegen nyelven is, de a haza és a magyar nyelv prioritása minden kételyt felülírt.
„Most úgy érzem, egy életre csak itt tudok elköteleződni" – mondja, s egy sokat látott, meglett embert meghazudtoló határozottsággal teszi hozzá: „Én nem bohóckodom".

Amikor hasonló korosztályú, világi fiatalok között néha úgy érezte, jobb, ha hallgat arról, hogy milyen pályára készül, hiszen értetlenség fogadná, (ebben volt már része) – valójában csak a kincset őrizte. Azt a kincset, amelyért egyedül és kizárólag érdemes reggelente kinyitni a szemünket, és bármit is megtenni ebben a földi létben.

Jézus Krisztus szeretete az, amely áthatja cselekedeteinket, a jót és a rosszat egyaránt. Ö a mi iránytűnk. Ez a szeretet sugárzik Lillából, ezért jó vele beszélgetni, ezért jó vele lenni. Ez a szeretet az, amit valójában nem lehet megtanulni, sem hosszú gyakorlással elsajátítani, ez a sokak által irigyelt karizma forrása, a lelkészi és minden más hivatás sikerének titka, Isten kegyelmi ajándéka. Nincsen más út, hiszen „Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak?" – idézi Lilla a 139. Zsoltár 7. versét.

Kérdésemre, hogy lelkészként vajon az ember tervezi-e a jövőjét úgy válaszol: - „Intuitív módon abból élek, hogy szükség lesz a munkámra".

Ez az intuíció az, amely megmásíthatatlanul viseli magán Isten számunkra kijelölt útját.

Kegyelem és hűség kíséri.

BÜKY ANNA

***

Végre Szárszó!

A gyülekezetünkhöz kapcsolódó két eseményt egész évben várva várja kis családunk: az egyik a téli családos hétvége, a másik a nyári, a július első hétvégéjére szervezett családos hétvége Balatonszárszón. Már jó előre szabaddá tesszük ezeket az időpontokat a naptárunkban; de idén sajnos kicsit másképp alakult, a lányaink iskolai tábora miatt csak a fiainkkal tudtunk megjelenni a nyári eseményen. Ezek az alkalmak olyan kivételes lehetőségek a feltöltődés-

re, megújulásra, hogy semmiképp sem maradnánk le róla, és ezen az érzésen még az sem változtatott, hogy idén nem a megszokott, hanem egy új helyszínen találkoztunk, az SDG Családi Hotel és Konferencia Központban kaptunk helyet.

Ismét értékes előadásokat hallhattunk. Szombaton Uzsalyné Dr. Pécsi Rita látogatott el újra hozzánk, nevettetett és ríkatott meg minket többször az előadása során. Vasárnap Molnár Lilla mutatta be rendkívül érdekes szakdolgozatát, melynek témája beszélgetéseket, vitákat váltott ki a hallgatóságból. Mindezek alatt Nórának, Dorkának, Szilvinek és néhány lelkes apukának köszönhettük meg a gyermekeink játékos foglalkoztatásait.

Számomra az egyik legnagyobb élményt a közös áhítatok és éneklések jelentik ezeken a hétvégéken. Így volt ez most is, ami kiegészült Dobó Laci testvérünk előadásában elhangzott énekkel, amire ha visszagondolok, még most is beleborzongok. Maga az ének gyönyörű, annak tartalmi mondanivalójával és zenei felépítésével és ezt Laci kellemes énekhangjával és teljes átélésével még fokozni tudta. Ahogy megtanultuk az éneket és azt együtt zengtük megtöltve a teret, valami többet is éreztem a szokásosnál. Akaratlanul is könny csordult ki a szememből. Nem csak mi, éneklők voltunk ott jelen.

A meleg nyári időben még fürödni is tudtunk a Balatonban, ami igazán nagy örömöt okozott nekem. Tavaly ilyenkor még Zsigmond fiam a pocakomban volt és akkor nem merészkedtem bele a vízbe, de most annyi gondoskodó kéz és óvó szem vigyázott a kisfiamra, hogy önfeledten labdázhattam, úszkálhattam a többiekkel. Igazi balatoni élményben lehetett részem.

Köszönet és hála járja át a szívem, ahogy visszaemlékezem ezekre a napokra. Boldog vagyok, hogy hozzátok tartozom.

KÖLES ILDIKÓ

Élményeim a soltvadkerti Szélrózsa táborból

Egy felejthetetlen élménnyel lettem gazdagabb a Soltvadkerten töltött Szélrózsa hete alatt. Immáron harmadik alkalommal vettem részt ezen az evangélikus összejövetelen Szarvas és Fonyódliget után; nem lankadó, sokkal inkább fokozódó kedvvel. Első nap Gáncs Péter püspök úr nyitóbeszéde már megteremtette a jó alaphangot a találkozóhoz. A „szárnyalj" mottóval egybecsengő metaforikus gondolatvezetése nagyon elragadó volt; amint elképzeltük, hogy éppen egy repülőgép óriás testében ülve készülünk az indulásra a tábor kezdetekor, majd a találkozó végén landolással fejeződik be az emlékezetes „közös utunk". A táborhely egy hatalmas füves-ligetes részen terült el, ideális környezetben, rengeteg lehetőséget kínálva a táborozó seregnek. Nagyon színes társaság jött össze a Kiskunság e gyönyörű pontján. Nem csak magyarok, hanem német, finn és kenyai testvérek is részt vettek a találkozón, amely még jobban kiszélesítette a jelenlevők palettáját.

A teljesség igénye nélkül megemlítenék néhányat a legjobb programok közül: koncertek, fórumbeszélgetések, áhítatok tették színesebbé, gazdagabbá az ott töltött, áldott napokat. Alig tudta az ember eldönteni, hogy melyik eseményen jelenjen meg, hiszen a programok, lehetőségek tárháza szinte kifogyhatatlannak bizonyult. Az egyetlen dolog, amin módosítanék a Szélrózsa találkozókon, hogy egy-két nappal megtoldanám ezt az öt napos „hetet", mert sajnálatos módon az mindig rakéta sebességgel elrepül. A soltvadkerti Szélrózsa minden szegmensében jól szervezett találkozó volt, minden egyes programja, eseménye élvezetes volt számomra, a kezdetektől a búcsúig. Sok barátra tettem szert, megismerkedtem több finn fiatallal, akikkel angol nyelven társalogtunk, és sok közös szabadidős programot szerveztünk. A közeli „Büdös tó", melynek zöldes-kéken fodrozódó habjaiban gyakran megmártóztunk a forró nyári napok felüdítésére, szintén hozzájárult komfortérzetünk növeléséhez. A laktató ebédekről is csak pozitívan tudok nyilatkozni, nem is beszélve az első esti ajándék óriástortáról.

Az egyik legnagyobb élmény az volt számomra, hogy a szombati áhítatot a mi ifi-csapatunk tarthatta meg. Ily módon, a sokak által koptatott színpadot ekkor testközelből láthattuk, illetve át is élhettük, milyen érzés az előadó szerepé-

ben megjelenni. Én az ifizenekar egyik gitárosaként léptem fel, illetve az előadott jelenetünkben a hűtőszekrény szerepében jelentem meg. A visszajelzések szerencsére nagyon pozitívak voltak az előadásunk után, ami méltóképpen megkoronázta a napunkat. Összegezve a soltvadkerti Szélrózsa-élményeimet, ez a jubileumi találkozó hihetetlenül gazdag lelki töltést adott számomra és reményem szerint minden egyes résztvevő számára. Lehetőség nyílik ilyenkor régi barátokkal találkozni, ami egy rendkívül jó dolog. Hasonló érdeklődéssel várom a következő nagyszabású, áhítattal és hittel átitatott, testvéri találkozást.

SZÁK-KOCSIS ENDRE

***

„Együtt fog ujjongani fiatal és öreg is... És örömében táncot lejt a lány…”

Gyerektábor, Terény 2014. július 27–augusztus 1.

Talán a harmadik este történt, hogy a legfiatalabbak ének közben felugráltak, kört alkottak és egyre gyorsabb lépésekkel táncoltak körbe-körbe. A kamaszok közössége is hallatta a hangját: erős hangsúlyokkal, kevéssé intonálva jelezte jelenlétét a konfisok sora. A kör estéről-estére tágult, az „együtt” érzése egyre erősebb lett. Terény erre kiváló helyszín. A hegyre felfutó telek alján kisebb, palóc parasztházakban ettünk, és végeztük a konyhai munkát. Középen két ívesre formált parasztházban voltak a szobák. Mint összezárt tenyerek védelmében, a két ház között kialakult kis mag alakú térben halkan (és kevésbé halkan) osontak át a csendespihenő alatt a gyerekek: a szobaközösségek baráti kötéseit gyakran felülírta az izgalom: készülni kell az esti előadásra, az öt kialakított csapatnak közös dolga van. A menetrend már az első nap kialakult: a délelőtt foglalkozásai Lilla, Szilvi és Pali köré szerveződve, korcsoportonként teltek. A szabadságot a délután adta: foci, foci, foci és kézművesség, játék, gyakorlás, bóklászás a kertben, hogy aztán az este újra mindenkit összehozzon. A domb tetején a kör alakú közösségi teremben színielőadásssal és énekkel zártuk a napot. A nyári párás melegben a felnyitott opeion alatt nagy volt a nevetés. A Cserhát dombjai méltóságos csendben figyelték a vidám társaságot.

SOMOGYI KRISZTINA

Lóra!

Hikisch Gábor tavasszal írt kedves hívása eszembe juttatta a sok vidám ifjúsági biciklitúra emlékét, és felvetette bennem a kérdést, hogy 14 év elteltével családosan (2 gyerekkel) eljött-e az idő a csatlakozáshoz. Bár a túratervbe beírt két előedzést kívánó emelkedő egy kicsit elgondolkoztatott, de a lelkesedés, a nosztalgia és a hívó szó erősebb volt.

Augusztus 10-én vasárnap reggel 17 lelkes hegyvidéki ember (7 gyerek és 10 felnőtt) indult el az Északi-középhegység és az azzal határos, sok szép kincset rejtő országrész felfedezésére. 350 km hosszú utunk Salgótarjántól Sárospatakig vezetett.

Rögtön az első nap első szakasza Salgótarjánnál a Karancs-Medves Tájvédelmi Körzetben Zabar irányában emelkedővel kezdődött, ami ismét a túra előtti kérdést vetette fel bennem, hogy valóban eljötte-e a családos kerekezés ideje, vagy túlvállaltuk-e magunk, s egy hátraarccal végződik-e a nagy tervezgetés. Egy kiadósabb „lóvezetés” után felértünk az emelkedő tetejére, s a megérdemelt pihentető lejtmenet már feledtette is a nehézségeket. Aztán a beharangozott „most már ma nagyjából csak síkban megyünk” utáni 15 fokos emelkedő végén mindenki örült a megdolgozott pihenőért, s csak reménykedett a további síkok síkjában.

Az Ózdon eltöltött éjszaka után a második napi utunk Balatonon át Szilvásváradra vezetett. A meglepetést, hogy íme, legnagyobb tavunk átköltözött (valójában ez egy kis falu a Bükk-hegység szélén), kicsit lohasztotta az oda vezető kaptató, mely után a XIII. századi Bélapátfalvi apátság felé vitorláztunk a kiadós szélben. Innen a Bükk fennsíkot messziről csodálva tekertünk el Szilvásváradra a lipicai ménes magyarországi központjába, ahol Binder Csaba 18.-ként csatlakozott hozzánk. Az ezt követő Szalajka-völgyi kerekezés lehetőségét végül mindenki inkább kisvonatos istállós-kői barlangozásra, és esőfátyolos Fátyol-vízesésre cserélte. Mely utóbbi, mint kiderült pár perc után inkább az eső elől védő fáról jött, mint az égből.

Harmadik, kicsit esősre sikerült napunk Jókai faluján, Tardonán keresztül vezetett Miskolcig (a most átadásra kerülő Diósgyőri várhoz) és 65 km-rel a legnagyobb távunk volt. Az estét a gyerekek számára Szabolcs meséje zárta, mely ettől a naptól fogva rituálévá vált.

Miskolci kerekes városnézés után (utunk hosszasan a városon keresztül vezetett) a maláta illatú Bőcs felé vitt 4. napi utunk, ahol az élet habos oldala mellett csapatunk két további tagjára (lelkésznőnkre, Szilviára és kántorunkra, Zsuzsára) találtunk. Így már 20-an tekertünk a Szerencsi dombságban fekvő Monokra, Kossuth Lajos falujába.

Csütörtökön már a Zempléni-hegység körül kerekeztünk Boldogkő várának bevételével és az 1590-ben kiadott Vizsolyi biblia megtekintésével. Egy kiadós eső után utunk a ködben úszó hegyek tövében Göncre, a hordóról és a huszita házról (erődszerű lakóház) híres, friss péksütemény illatban úszó határú faluba vezetett.

Göncről másnap Telkibányán át ismét pár emelkedővel tarkított út és rövid pálházai lemálházás után a csapat nagy része még kilométerhiányát egy füzéri várlátogatással csillapította.

Túránk zárónapján a Kazinczyról ismert Széphalom és Sátoraljaújhely érintésével megérkeztünk a Rákóczi várról és a református líceumról híres Bodrog menti Sárospatakra, Ecsedi Zsuzsa városába, ahol Zsuzsa édesapja vezetett minket és mesélt nekünk ismert helyi személyekről, illetve az iskoláról, majd meghívott magukhoz egy túravégi dinnyevendégségre.

A baleset- és szerelésmentes hét után kicsit megfáradva, de sok szép élménnyel gazdagodva tértünk haza Budapestre. A túraszervezés ismét Hikisch Gábort és (munka miatt sajnos megint otthon maradt) Halmágyi Csabát dicséri. A reggeli-esti áhítatokat Binder István, Mihályi Szabolcs és Keczkó Szilvia tartották.

Még egyszer köszönet a szép napokért. Kisebb-nagyobb kerékpár-átalakítások után (mint például egy könnyebben kapcsolható váltó az emelkedők leküzdéséhez) terv szerint jövőre megint nyeregbe szállunk a gyülekezettel.

DIVÉKY ERIKA

***

VISSZAPILLANTÓ

ÉGIGÉRŐNK nyár eleji - pünkösdi számának megjelenése óta történt gyülekezeti eseményeinkről rövid összefoglalást adunk olvasóinknak.

2014. június 1-én **Országos Orgonapont Fesztivál** keretében orgonánk tervezője, *Gálos Miklós,* valamint *Tar Zita* és *Varga Petra* zeneakadémiai hallgatók orgona-bemutatóval összekötött vasárnap délutáni orgonahangversenyt adtak templomunkban Michelangelo Rossi, J. S. Bach, Brahms, Kodály Zoltán és César Frank műveiből.

Budakeszi leánygyülekezetünk parókiáját a június 1-jei budakeszi istentiszteletet követően *dr. Fabiny Tamás* püspök szentelte fel. A filia közösségét, *dr.*

Lacknerné Puskás Sára budakeszi lelkészt és családját gyülekezetünk nevében *Kézdy Pál presbiter* köszöntötte, aki feleségével együtt képviselte gyülekezetünket az ünnepi alkalmon.

Június 15-én **tanévzáró istentiszteleten** *Keczkó Pál hirdette* Isten igéjét**;** június 13-a és 15-e között láttuk vendégül finnországi testvérgyülekezetünk, a **Tuusulai Evangélikus Egyházközség konfirmandusait,** akik az idén is *Tiina Partanen* lelkésznő vezetésével érkeztek hozzánk. A harminc finn fiatal a 15-i istentiszteleten kórust alkotva énekelt a liturgia keretében, és életében először élt az úrvacsora szentségével, melyet lelkészünk a finn lelkésznővel együtt szolgáltatott ki. Az aznap délutáni **kerti összejövetelen** is *Keczkó Pál* tartott bevezető áhítatot, ahol gyülekezetünk minden korosztálya részt vett, akik között külön öröm volt a találkozás azokkal a fiatal családokkal is, akik nem rég óta vesznek részt gyülekezetünk életében.

Június 22-én a Nógrád megyei Bér község evangélikus templomában *dr. Fabiny Tamás* püspök ***Molnár Lillát*** **lelkésszé avatta.** Az avatási istentiszteleten gyülekezetünkből lelkészeinkkel együtt közel 40-en vettünk részt. Lilla a gyülekezetünkben volt hatodéves, mentora *Keczkó Pál* volt. Az ünnepi istentisztelet után a felavatott lelkész családja és a helyi gyülekezet terített asztalokkal látta vendégül a résztvevőket, akik Isten áldását kívánták a fiatal lelkésznő életére és szolgálatára.

A június 30-án tartott istentiszteleten lelkészünk **megemlékezett** a 100 évvel ezelőtt született **Ruttkay Elemérről,** aki 30 éven keresztül, a legnehezebb időkben volt gyülekezetünk hűséges lelkipásztora.

A fiatal felnőttek és fiatal családok hagyományos „akarattyai" **hétvégi konferenciája** július 4. és 6. között az idén Balatonszárszón a Soli Deo Gloria református konferencia központban került megtartásra 82 (!) résztvevővel. Lelkészeink reggeli és esti áhítata mellett *Uzsalyné Pécsi Rita* katolikus pedagógus testvérünk „A motiváció szerepe a gyermeknevelésben" címmel, másnap *Molnár Lilla* „A keresztyén élet titka: párbeszédben Istennel egy életen keresztül" címmel tartott előadást, melyeket élénk beszélgetés követett. Mindkét délelőttön gyermekprogram is zajlott, *Keczkó Szilvia* és *Jalsoviczky Nóra* vezetésével.

Schrobenhauseni bajor testvérgyülekezetünk új lelkésze, *Gerhard Rupprecht* beiktatásán július 13-án gyülekezetünk képviseletében *Keczkó Pál* és *Keczkó Szilvia* lelkészek, *dr. Vidovszky István* felügyelő és felesége, *Mihályi Szabolcs* másodfelügyelő és felesége, valamint *Ruttkay János* presbiter és felesége vett részt. Az iktatási közgyűlésen gyülekezetünk nevében *Keczkó Szilvia* és *dr. Vidovszky István* köszöntötte az új lelkészt, akik testvérgyülekezetünk lelkészét és képviselőit egyúttal ismételten meghívták az október 3. és 5. között nálunk tartandó 25 éves jubileumi testvérgyülekezeti találkozóra.

Július 16-a és 20-a között Soltvadkerten volt az idei országos **Szélrózsa Evangélikus Ifjúsági Találkozó,** amelyen lelké-

szeink vezetésével gyülekezetünk 14 fiatalja vett részt. A találkozón két lelkészünk és ifjúságunk szombat reggeli műsoros áhítattal szolgált, *Keczkó Pál* pedig mindkét könnyűzenei együttesével színesítette a programokat.

Július 27. és augusztus 1. között a Nógrád megyei Terényben volt **gyermektáborunk,** amelyen 47 gyermek *Keczkó Pál, Keczkó Szilvia* és *Molnár Lilla* lelkészek, négy szülő és két egyetemista test vérünk – *Kucsera Tímea* és *Noémi* – kíséretével vett részt. A tartalmas lelki programokat, közös játékokat a lelkészek reggeli és esti áhítatai keretezték.

Augusztus 10-e és 16-a között fiataljaink – mintegy 20-an – *Hikisch Gábor* és *Halmágyi Csaba* szervezésében **kerékpártúrán** vettek részt. A Karancstól Zemplénig vezető hatnapos út Salgótarjánból indulva Ózdon, Szilvásváradon, Miskolcon, Monokon, Göncön és Pálházán keresztül Sárospatakig 347 km hosszú volt.

Összeállította: ***Kézdy Pál***

***

Gyülekezeti alkalmak októbertől decemberig				
Hónap	**Nap**		**Időpont**	**Esemény**
október	02-05.	csütörtök–vasárnap		Jubileumi találkozó a schrobenhauseni testvérgyülekezettel
	04.	szombat	10:00	IV. Hegyvidéki Evangélikus Nap
	04.	szombat	11:15	Keresztyén Értelmiségi Fórum
	11.	szombat		Országos evangelizáció
	12.	vasárnap	18:00	Teremtés ünnepi istentisztelet
	27.	hétfő	18:30	Keresztyén Értelmiségi Fórum
	31.	péntek	18:00	Reformáció ünnepe – (Böszörményi út)
november	09.	vasárnap	18:00	Zenés áhítat – Korálünnep
	15.	szombat	09:00	Kerti és takarítási munkanap
	24.	hétfő	18:30	Keresztyén Értelmiségi Fórum
december	04.	csütörtök	18:00	Adventi igehirdetés
	09.	kedd	18:00	Adventi igehirdetés
	09.	kedd	19:00	Adventi szeretetvendégség
A rendszeres alkalmak időpontjai a hátsó borítón olvashatóak.				

Állandó gyülekezeti alkalmaink

Istentiszteletek:
Vasárnap **10.00** órakor úrvacsorával

Családi istentisztelet
A hónap első vasárnapján **11.15**-kor

Zenés istentisztelet
A hónap 3. vasárnapján **11.15**-kor

Budakeszin
a gyülekezeti házban (Fő u. 155.):
vasárnap és egyházi ünnepeken **9.30**-kor
(a hónap 2. vasárnapján családi,
a 3. vasárnapon úrvacsorával)

Gyermek bibliakör:
Budahegyvidéken, Budakeszin
az istentisztelettel párhuzamosan.

Bibliaórák:
Kedden 18.00 órakor (gyülekezeti)
Csütörtökön 10.00 órakor (gyülekezeti)
Hó első csütörtökén 18.00 órakor (középgeneráció)

Ifjúsági és fiatal felnőtt órák:
Fiatal felnőttek bibliaórája csütörtökön (*kéthetente*) 19.30 órakor családoknál

Házasparos kör:
Minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól családoknál

Konfirmált ifjúságnak és a középiskolás korosztálynak:
pénteken 17.30 órakor

Konfirmációi előkészítés:
egyeztetett időpontban

Énekkari próbák:
Pénteken 19.15 órától – gyülekezeti kórus (alagsori próbateremben)

Hittanórák:
Gyülekezeti központ:
Hétfőn 16.30 órakor óvodások és kisiskolások részére több csoportban.
Iskolákban tanrend szerint.

Baba-mama kör:
Minden hónap 1. és 3. péntekén de. 10.00 órakor az alagsori kisteremben.

A hittan- és bibliaórákra, ifj. órákra, énekpróbákra bejárat az alsó udvari kapun.

Erős vár a mi Istenünk! **Égigérő**

A Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség lapja
Kiadó: Keczkó Pál lelkész
1123 Budapest, Kék Golyó u. 17.
telefon: 224-0640; 20 824-3460 *e-mail*: pal.keczko@lutheran.hu
Szerkeszti: Borókay Ferenc, Borókay Réka, Büky Anna, Keczkó Szilvia, Kézdy Pál
Weboldal: http://hegyvidek.lutheran.hu
Tördelés és nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája
A kiadvány megjelenését a XII. kerületi Hegyvidéki Önkormányzat támogatja.